Ч. 216 Второк 28 вересня (10 жовтня) 1899. Рік IX.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция і Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

## Додаток до „Ґазети Львівскої".

**Передплата у Львові** в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

## Вісти політичні.

*(Засїданє виконуючого комітету правиці і его заява. — Зірванє дипльоматичних відносин між Росиєю і Сербією.)*

Про засїданє виконуючого комітету правиці пишуть з Відня до „Руслана": В четвер зібрали ся члени виконуючого виділу правиці і їх заступники під проводом свого предсїдателя Яворского. А іменно явили ся з католицко-німецкого клюбу: Діпавлї, Катрайн, Фукс і Ебенгох; з клюбу пок. Фалькенгайна: Трайпфельс і Ґавґвіц; з ческої великої посілости: Пальфі і Шварценберґ; з ческого клюбу: Енґель, Пацак, Кайцль і Страньский; з Кола польского: Яворский, Біліньский і Дідушицкий; з румуньского клюбу: Гормузакі (замість Лупула); з славяньского союза: Барвіньский, Повше і Вукович (замість Булята). Засїданє тревало від 4 до 7 години.

Предметом розправи на сїм засїданю була зміна міністерства і політичне становище парляментарної правиці. В розправі промовляли майже всї члени виконуючого виділу і з усїх сторін з великим натиском підношено потребу дальшої єдности правиці. З ческого боку вказувано на векикі трудности, які вийдуть із знесеня розпоряджень, а з'їзд мужів довіря молодоческого сторонництва дня 8 с. м. буде займати ся сею справою і там западуть відповідні ухвали що до становища молодоческих послів. Однак з їх сторони будуть принесені всї можливі жертви задля удержаня однопільности і єдности правиці, хоч знесене язикових розпоряджень викличе в ческім народі глубоке зворушене.

Розправа обертала ся головно около двох задач, які перед собою тепер має правиця, а іменно: успокоєне парляменту для хосенної законодатної роботи і полагода язикового спору. Що до язикового питаня, то проявив ся загальний і однодушний погляд у виконуючім виділї, що язиковий закон повинен як найскорше бути предложений в радї державній, щоби усунути залишане і прогалину, які повстануть по знесеню язикових розпоряджень. Супроти вістий, які появили ся в часописях, що правительство має думку внести в радї державній начерк язикового закона лише для Чех (а після деяких дневників і для Моравії), висловили ся особливо заступники ческого народа як і славяньского союза дуже рішучо супротив такої латанини, а домагали ся язикового закона для всїх коронних країв Австриї. Іменно також п. Барвіньский, згоджуючись в тім з заступниками ческого, словіньского і хорватского народу, заявив, що і Русини мусять рішучо домагати ся справедливої полагоди язикового питаня законом обнимаючим всї коронні краї австрийскі, бо инакше не дійдемо до язиково-народних відносин. Замітно також, що із сторони католицко-німецкого клюбу др. Катрайн заявив ся дуже рішучо за удержанєм єдности правиці як і з Кола польского Біліньский і Дідушицкий.

По переведеню розправі ухвалено одноголосно таку резолюцию: „Сторонництва правиці остають і на дальше в союзї і рішають ся свою спільну проґраму здїйснити. Будуть они особливо змагати до остаточної полагоди язикового спору на основі конституцийно запорученої рівноправности всїх народів Австриї, як і до утвореня правительства відповідного відносинам більшости.

Ся ухвала оповіщена яко заява правиці висловлює передовсїм, що правиця і надальше остає в союзї, і що жадне сторонництво не почне нїчого скрайного на свою руку, отже, що молодочехи не зложать мандатів і не розпічнуть обструкциї, що Коло польске не заключить союза з лївицею, що католицкий клюб німецкий не вискочить з більшости і все можливе робити буде для переведеня порозуміня, так що Русини і злучені з ними полудневі Славяни будуть змагати з більшостию до полагоди язикового питаня законом для всїх країв австрийских.

Виходить з сего дальше, що всї сторонництва правиці бажають конституцийно-парляментарної полагоди всїх справ державних, а передовсїм язикового питаня на основі запорученої законами рівноправности всїх народів австрийских, а в тій цїли будуть домагати ся утвореня правительства правиці яко відповідного відносинам парляментарної правиці.

З сеї ухвали виходить дальше, що правиця уважає теперішний урядничий кабінет лише хвилевим, а становище супротив него зазначить, скоро з почином ради державної зберуть ся у Відни поодинокі клюби правиці.

Сею заявою правиця висловила перед сьвітом, що она хоче справи державні і заступленої в ній більшости населеня полагоджувати парляментарно в дусї давних австрийских традиций, котрі она ще зберегла. Можна сподївати ся, що при єдности і розумнім діланю правиці вспіє она побороти всї трудности і розвине хосенну діяльність.

З Білгорода доносять, що сербский повномочник в Петербурзї Христич має бути сими днями відкликаний. Супротив того, що росийский посол в Білгородї, Мансуров, вже виїхав

---

7)

# МІЛЇОНЕР.

*(З анґлїйского. — Брет Гарта).*

(Дальше).

— То ви кажете — говорив до Слїна з найбільшою повагою Мільреді — що ваша память перервала ся перед трема роками, і що від того часу не можете собі нїчого пригадати?

— Так — відповів Слїн спокійнїйше і вічливійше як кому иншому.

— Однако мусять бути якісь мрії, тїни.,..

Лице недужого насупило ся.

— Очевидно, очевидно — докинув скоро Мільреді — то личні справи, о котрих не говорить ся. Я то знаю і не питаю. Оповісте менї то як і коли схочете.

— Може й оповім коли — відповів старий — а споглядаючи в сторону занятих чим иншим дочок, додав з недовірієм:

— Але як будемо самі.

Коли старому вернули по части сили і власть в руцї і нозї, здивував Альвін Мільреді цїлу родину, приносячи одного дня пачку листів і рахунків та розложив їх перед паралїтиком, заохочуючи его, аби їх упорядкував. Вигадка видала ся спершу чудацкою, однако небавом пересьвідчено ся, що недужий може тим займити ся з такою совістностию, що аж утїшила доктора Дїшезн. Той не міг досить нахвалити ся догадливости і зручности мілїонера.

— І суть такі люди — говорив — що просто случаєви приписують богатство чоловіка, котрий зуміє займити ум хорого старця. Така мудрість, то також золота жила і найкрасший дар Провидїния. О скілько мене научив досьвід, Провидїниє цїлком не завдає собі труду вишукувати дураків і складати в їх руки скарби.

Коли вже Слїн, при помочи куль, міг що день дійти до канцелярії богатого сусїда, поміщеної на долїшнім поверсї нового дому і устроєної з великим богатством, умістив его Альвін Мільреді побіч власного кабінету як свого приватного секретаря при дорогім столику з рожаного дерева. Зачудованє мешканців в Рід-Деґ було величезне. Сьмілість і ориґінальність тої гадки подобали ся загально. Судия Бетс, що уходив за наймудрійшого чоловіка в околици, сказав:

— Хитрий, нема що говорити! Вибрав собі на довірника чоловіка, котрому калїцтво не позволить утечи, колиб обікрав принципала а брак памяти запоручує мовчаливість. Хитрий, нема що казати!

Навіть самому Слїнови молодшому така річ незвичайно подобала ся, і кілька днів був з великим поважанем для вітця.

На становищи приватного секретаря мілїонера став старий Слїн вскорі не лиш повірником его грошевих справ, але і родинних відносин. Довідав ся, що молодий Мільреді з сїльского непотрібa зробив ся столичним золотим молодцем, пяницею і картярем. Через руки старця переходили рахунки і погані судові позви молодця. І одного дня мусів він представити нещастному вітцеви сфальшований одинаком підпис Мільредіґого.

— Ой не служать тобі очи, друже — сказав Мільреді сумно — виджу лїпше як ти і пізнаю моє власне письмо. Я часом пишу таке *і*. Зразу я забув о тім вексли. Отже бачиш, що не лиш ти не маєш памяти... Часом і я дещо забуваю....

І сумно усьміхнув ся.

Так само через руки секретаря переходили рахунки страшенних видатків на подорож панї Мільреді і хорошої Мамі. При рахунках були короткі, але вірні справоздання їх поводженя і забави. Мільреді замітив у старця байдужність для власної родини і коли звірював ся перед ним з поводженя дочки, то по части тому, аби затерти враженє синових гріхів, а по части для вдоволеня батьківскої гордости.

— Тисяч двіста долярів за одну сукню — говорив — то не жарт. Га, нема ради! Атже Мальвіна знає в що одїти ся, коли їде до Туйлєрії і не хоче, щоби там якісь княжни чи ґрафинки глядїли з гори на нашу Мамі. В тім цїла річ. Не памятаю добре, хто там тепер па-

із столиці Сербії, гадають в сербских політичних кругах, що зірване дипльоматичних відносин між Росиєю а Сербією єсть вже доверішеним фактом. Той поступок російского правительства зробив в Білгороді пригноблююче вражінє і гадають, що сербске правительство вскорі представить королеви Александрови засуджених в процесі о зраду державну до помилуваня.

# Новинки.

*Львів дня 9-го жовтня 1899.*

**— Отворенє нового року шкільного в львівскім університеті** відбуде ся ві второк дня 10-го с. м. Богослуженє відправить ся в костелі сьв. Миколая о год. 9-ій рано, почім наступить в авли університетскій торжество інавгураційне. Отворить его вступною промовою ректор др. Володислав Абрагам, відтак кс. проф. др. Фіялек виголосить відчит „О значіню і перших професорах краківского університету". Вступ для публики отворений.

**— Посьвяченє інтернату для кандидатів учительских в Тернополи** відбуле ся дня 28 н. ст. вересня в присутности запрошених гостий, учительского тіла і молодежи семинарії. По посьвяченю предсідатель комітету (що завязав ся був ще в р. 1895 для основаня сего інтернату), староста радник Намістництва Д. Завадский, віддав інтернат в руки директора семинарії п. Михаловского, а той з трема членами комітету аж до уконституованя ся відділу завідує інтернатом. Після опису в Gazet-i Lwowsk-ій, почин до основаня сего інтернату подав був п. Завадский і зібрав фонд около 6000 зр. До зібраня того фонду причинив ся др. Ґльоґер, презес виділу повітового, его заходом виділ повітовий жертвував 1500 зр., так само др. Лучаковскій, бурмістр міста Тернополя, вистаравши ся у ради міскої ґрунт під будинок інтернату і 1.500 зр. підмоги, а вкінци Сойм призначив 3000 зр. субвенциї на сю ціль платних в трех лїтах. З тою сумою приступлено до будови інтернату за ціну після коштоспису 14.000 зр. враз з урядженем Управу будови віддано о. Володимирови Громницкому, і він вів єї з великою ревностию, так, що не лише будова в час була скінчена, але і виконаня самої будови і урядженя внутрішного, доверішено з повною старанностию. Статут опіки над інтернатом вже Намістництво затвердило, а комітетови займають ся тепер вписуванєм членів. Невдовзі буде вибраний сталий виділ. Сего року уміщено в тім інтернаті 50 питомців, виключно учеників I року семинарії.

**— З Золочівского** пишуть. Дня 3-го с. м. відбуло ся величаво посьвященє ново вимурованої школи в Підлипцях в повіті золочівскім. Чину посьвященя доверішив о. декан шамбелян Чемериньский при участи о. сов. Дудикевича з Плугова і о. М. Коцюби при многолюднім зборі парохіян і дїтий шкільних. На торжество прибули з визначнїйших гостий: ц. к. староста Родер, інспектор шкільний, оба колятори пп. Третер і Бавер. О. Дудикевич в красноріхивій промові піднїс заслуги всїх, що причинили ся до сеї будови, особливо піднїс заслуги і щиру працю пароха о. Т. Леонтовича, котрий мимо старших літ не жалував труду, щоби се дїло доверішити, за що належить ся ему признанє і подяка.

**† Франтішек Ржегорж,** ческий писатель і щирий друг Русинів, почестний член „Просьвіти" і автор многих цінних праць о Галицкій Руси, упокоїв ся в пятницю в Празї. Похорон покійного відбув ся вчера. На похорони вислали рускі товариства і богато приватних осіб кондоленцийні телєграми.

**— Руский театр** приїздить в половинї жовтня 1899 до Коломиї і дасть отсих 12 вистав: „Вихованець" в недїлю 15 с. м., „Дядькові примхи" ві второк 17 с. м., „Честь" (Судермана) в середу 19 с. м., „Бідне дївча" в суботу 21 с. м., „Нещасне кохане" в недїлю 22 с. м., „Чумаки" ві второк 24 с. м., „Ямарі" в четвер 26 с. м., „Пошихайло" в суботу 27 с. м., „Наші переселенцї" в недїлю 29 с. м., „Баби" ві второк 31 с. м., „Сербин" в четвер 2 падолиста, „Циганьский барон" в суботу 4 падолиста. Єли побут театру в Коломиї не принесе втрати, обіцяла дирекция театру дати одно представлене на дохід Народного Дому в Коломиї. — Представленя будуть відбувати ся в сали коломийскої Каси щадничої; початок точно о 8 годинї вечером, хоч-би в присутности лише кількох осіб. — Цїни місць: 1) фотель в перших чотирох рядах 1 зр., крісло в чотирих других рядах 80 кр., решта крісел по 60 кр., партер 40 кр., галерия 25 кр., для учеників і селян і військових низше фельдвебля партер 25 кр. а галерия для селян 10 кр. — В абонаменті на 12 вистав (або 6 вистав для двох осіб) фотель 10 зр., другорядне крісло 8 зр., третьорядне крісло 6 зр.

**— Язва миший.** Ярославский відділ гал. Тов. господарского вислав таку телєграму до Виділу краєвого: „Язва миший в повітах Ярослав-Ланцут величезна. Задля того, що нїхто не держить ся закона о нищеню миший, змаганя поодиноких рільників безуспішні. Просимо безпроволочно спонукати дотичні власти до енерґічного виконаня закона і дати поміч громадам висланем отруї для біднїйших селян безплатно та залишити дальші безхосенні проби з зарадником.

**— Обманець.** В місцевости Жорниска коло Янова явив ся якийсь незнакомий чоловік у тамошного посесора млина, Е. Вакермана і став на службу яко челядник. По кількох днях віддав він мельникови до переховання 500 зр, причім сказав, що то его випроцесована спадщина. Легковірний мельник вложив гроші до комоди, не числячи їх. Дня 29 мин. місяця позичив челядник від мельника 50 зр. і нове одїне, вартости 22 зр. Того самого дня велїв він себе відвезти на зелїзницю, почім пропав без вісти. Занепокоєний мельник оглянув на другий день гроші, що челядник віддав ему до переховання і пересьвідчив ся по невчасї, що замість 500 злр. було там лише 10 злр., котрі були приліплені на пакеті по обох сторонах, а в середині находив ся чистий папір. Того самого дня зголосив ся п. Олїярник, брат жінки мельника і оповів, що ему також дав до переховання той сам обманець так само приряджений пакет з мнимою сумою 500 злр. і що на то позичив у него 100 злр. В дїйстности було в пакеті лише 10 злр. Єсть то добра наука для легковірних.

**— Нещастні пригоди.** У Відни відорвала ся в однім домі лямпа із стелї власне в часі вечері. Нафта, розлившись по столї, вибухла великою полумінию, а від неї заняло ся четверо дїтий. Мати з перестраху зімлїла. На крик збігли ся сусїди і угасили огонь, але дїти сильно попарили ся. — Ще стражнїйша пригода приключила ся челядникови пекарскому Йос. Макови. Завалила ся піч, горячим румовиском та попелом присипало его і він живцем спік ся. В пів години прибула стация ратункова, але витягла его вже спеченого. — Через орчики, що зірвали ся з гаків, сполошились в Тернополи коні комісареви скарбовому Йошекови з Бережан. В розгонї зачепили о фіґуру сьв. Ігнатия, візок розбив ся а Йошек вилетїв і з силою ударив ся головою о ступенї фіґури. Завдяки скорій помочи прийшов він зараз до притомности, однак стряс собі мозок.

**— Неаби який „учений".** В Парижи з'явив ся не аби який „учений", Жан Лео Лефор, котрий називає себе астрономом і викрив ось яку важну річ: Невже наша земля мала би бути сьмішною і дурною грудою якогось творива, величезною купою болота, котра крутить ся доокола сонця і сама не знає чого? — а дурнуватий рід людский тому вірить. Нї, — каже парискій учений —

---

нує, король чи цїсар, але то мусить не аби яка личність, коли Мальвіна робить такі видатки. Я єї знаю, на одну сукню не видала би тисяч двіста долярів, аби показати ся на дворі якого небудь князятка. Пише, що Мамі говорить по французски як уроджена Парижанка. Га, га! Стрітили в Парижи дон Цезара і Мальвіна пише, що не боїть ся о Мамі, але не хотїла би зривати з дон Цезаром нагле, з причин, які менї пізнїйше оповість. Боїть ся, аби дон Цезар не замінив ся на небезпечного ворога. Правду кажучи, не розумію о що їм іде. Я все гадав, що дон Цезар по серци моїй Мамі і лиш старій захотїло ся зловити для неї пануючого князя. На всякий спосіб я вдоволений, що Мамі може піти за голосом серця і вибрати собі чи князя чи найбіднїйшого хлопа. То вже менше важна річ. Менї дон Цезар найлїпше до вподоби, але тут не іде о мене. А що до того, аби він міг стати небезпечним ворогом, то не може менї помістити ся в голові. Як гадаєш?

— Хто то дон Цезар? — спитав старий Слїн.

— А той, що найшов тебе зімлїлого при дорозі і привіз до дому — поясняв Мільреді. — Такий спокійний, поважний, вічливий молодий чоловік, щось посередного між пастором а цирковым їздцем. Я гадав, що ти бачив его у себе; розмавляв з твоїми дочками.

Сим разом хорий не удавав. Справдї не памятав дон Цезара. Пригадував собі удар; але не памятав, що его викликало.

З виїмком тих, впрочім нещастних, розмов з паралїтиком о приватних і родинних відносинах, Мільреді цїлий був занятий побільшуванєм майна. Не маючи попередного підготовлення і великих спосібностий, часто падав жертвою обманьств других капіталїстів, однако мимо того сприяло ему щастє. Отворив з великим коштом новий закоп, против ради фахових інжинерів і відкрив жерело, що заосмотрювало водою не лиш его копальню, але й сусїдні. Кусень лїса, за котрий, гадаючи, що там дадуть ся отворити копальнї, страшне дорого заплатив спадкоємцям дон Рамона, дав ему знаменитий материял на побудованє цїлого міста. Кошти вернули ся в зиском. Пляни найпрактичнїйших людий, найсьмілїйші гадки инших, що задля недостачі гроша не могли перевести ся, служили ему до побільшення майна. Люди сьміяли ся з его роботи, але покваплно купували его акциї. Иньші просто віруючи в его щастє, просили его фірму для его підприємств. Люди що стояли висше від него в товариских кругах, навязували з ним зносини, рівні мали до него довірє, низші і підвластні шанували, а Мільреді ішов все в гору без гордости і зарозумілости. Запрошуваний на бенкети, примушуваний як директор многих підприємств брати участь в дорогих пирах, в звичайнім житю задержав давну простоту і нераз вдоволяв ся цїлий день одною склянкою кави. Не бавив ся в надмірну тверезість, але пив мало в порівнаню з иншими. Не глядав товариства і любив самоту, але не знав, як дуже прикра була для него та самота.

Час ішов. Минуло шість місяцїв від дня відкритя золотої жили, а Мільреді подвоїв вже вартість случайно найденого скарбу. В роцї настали вчасно осінні слоти. Осінь стерла красу природи і штуки. Недокінчені доми в будуючім ся місточку стояли обмоклі, а нові улиці перемінили ся в калужі болота. Болото покрило все, втиснуло ся навіть до домів, як колиб природа хотїла пімстити ся за насильство, якого люди на ній допускали ся. До мешкань, шинків, гостинниць вношено его на чоботах, плащах, в кошами і міхами. Появляло ся як ржаві пятна на помостах, стїнах, а навіть на стелях. Околиці місточка виглядали не лїпше. З гори лив дощ, гудїли в ярах і долинах потоки.

Погано виглядав новий і тяжкий дім богача в тім окруженю. Широкі і високі вікна були як брудні зеркала і нї одно сьвітло не зраджувало в нім житя.

Вправдї в кабінетї мілїонера горів на коминї огонь в грудневе пополуднє, але горів димлячи і шипів зраджуючи лиху будову. В комнаті сидїв Мільреді з своїм приватним секретарем, увільнивши сего дня вчаснїйше робітників і своїх урядників. То був день сьвятого вечера.

— Наші хлопці — замітив один із старших урядників — мусять видати перед завтрішним днем свої ощадности, а богато єсть між ними таких, котрі не пережили би, колиб їх застало Рідзво нетверезими.

То пересьвідчило мілїонера. З звичайною собі рівнодушностию підписав до каси асиґнату на дарунки для робітників і так само рівнодушно приймив відтак їх подяку. Тепер лишив ся сам з паралїтиком.

— Я ручу — сказав — що моя стара бавлять ся там з Мамі в якій богатій палаті в Берлинї чи Петербурзї. Мусїли вже дістати брилянти, які я велїв їм вислати. Мамі стане на сьвята під оружием; буде мати чим обдїлити свої нові приятельки. Здасть ся що й там єсть звичай давати дарунки на сьвята. Не аби які лашки, ой нї! Як мають обдаровувати ті шляхтянки, то нехай же Американка не завстидає ся. Ти бачиш ту золоту шпильку, що

наша земля то величезне зьвіря, що плаває в просторі сьвітовім. Ми люди, то лиш тота гриж, що присіла се величезне зьвіря і точить его шкіру, вертить собі в нїй свої нори; але то величезне зьвіря в просторі сьвітовім навіть не чує того, навіть не має потреби почіхати ся. Впрочім і не могло би того зробити, бо земля не має рук. То велике свое відкрите списав Лефорт на папери і післав до редакциї „Ню-Йоркского Геральда“ (парискского видання). але редакция видко, не пізнала ся на такій учености-та кинула манускрипт до коша. В груди Лефорта зродило ся тогди страшне підозріне: Ану ж, хто знае, може редакция „Геральд-а“ продала его відкрите заграничним ґазетам! Учений постановив длятого сам звернути увагу на свою справу. Він пішов длятого до інспектора поліциї в своїй части міста і сказав ему, що постановив собі в редакциї „Геральд-а“ вибити одну шибу у вікнї. Так також і зробив, а поліция за то сьміле дїло засудила Лефорта на 50 франків кари. — От і знов один мученик за науку.

— **Що значить любов рідного краю.** Хто хоче того научити ся, нехай іде до Бурів в Трансвальскій і Ораньскій републиці в полудневій Африцї. Бури суть майже виключно хлїборобами, селянами, але очевидно не такими, як наші; наших бодай з половину треба би післати до Бурів, щоби они научили ся від них що то значить любити свій рідний край. Бурам грозить тепер війна з Англією, бо Англїйцї, що вже загорнули половину сьвіта, хотїли би ще й забрати і богаті в золото бурскі землї. А бури лагодять ся до завзятого опору. Кождий мужчина у них від 16 року житя аж до 60 іде на власний кошт і з власною зброєю на війну; бо в краю Бурів нема війска, там кождий горожанин боронить свою вітчину. Бури з одушевленем і повною надією на побіду, ідуть тепер на війну, спускаючись лиш на власні сили і на поміч божу. Президент Крігер, закриваючи засїданя народної ради, ось як відозвав ся до представителів свого народу: Все вказує на війну, бо дух брехнї настав по інших краях, а трансвальский нарід хоче сам собою управляти. Хоч би й тисячі прийшли та нападали на наш край, не треба нїчого бояти ся, бо Господь Бог есть послїдним судиєю і він розсудить. Підчас нападу Джемса кулї летїли тисячами, але бурґгерів они не поцїляли, коли тимчасом по противній стороні гинули сотки; то знак, що Господь Бог кулї носить і управляє сьвітом. — Президент народної ради, відповідаючи на промову президента републики, сказав: Лїпше не мати житя, як не мати краю; тепер вже більше нїчо не можливе, як лиш війна.

— **Удав ся сон.** Селянин Іван Шмідт з Вапольтенрайт в Долїшній Австриї спить звичайно дуже добре, особливо коли ще трохи випє; але тиждень тому назад — як доносять віденьскі ґазети — сон ему особливо удав ся, заснув так твердо, що дуже ориґінальним способом заїхав аж до другої стациї положеної на 10 кільометрів далеко від его села. Шмідт вертав пізно вечером з коршми домів і видко немало випив, коли замість до дому зайшов на дворець. Там стояв поїзд тяговий, до котрого був причіплений також один віз особовий, що мав з боку дошку, по котрій виходить ся до воза. Шмідт, видко, не міг вже удержати ся на ногах і поклав ся на дошку коло ваґона та заснув. Служба зелїзнича не спостерегла его і він поїхав в дорогу та заїхав аж до другої стациї Зіґмундсгерберґ. Тут зачув хтось зі служби при поїздї, що якийсь чоловік голосно хропить десь коло ваґона, а коли близше роздивлено ся, знайдено Шмідта все ще твердо спячого на дошцї. Коли кондуктор став будити сплячого, той дуже розсердив ся і крикнув: „Дай менї спокій, бо як нї, то возьму зараз палицю“. Аж коли его розбудили і сказали, що з ним стало ся, він опамятав ся і сказав: Sacra i hab' g'laubt, i lieg in mein' Bett und mei' Alte sekkirt mi scho' wieder mit'n Aufstehen. (Аґі, а менї здавало ся, що я лежу на моїй постели і що то моя стара знов не дає менї спокою та каже вставати).

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Відень** 9 жовтня. В суботу вечером відбула ся кількогодинна рада кабінетна під проводом президента міністрів ґр. Клярі-Альдрінґен. — В середу має бути урядово оголошене скликанє парляменту на 18 с. м. Ще перед тим буде теперішна парляментарна сисия замкнена.

**Берлин** 9 жовтня. В тутешних біржевих кругах ходять вісти, що цїсар Вільгельм вислав до королевої Вікториї власноручний лист в справі трансвальскій.

**Д'Урбан** 9 вересня. Доносять з над трансвальскої границї, що 6000 Бурів іде на місцевість Мафекінґ. Зарядженo средства для відбитя нападу.

менї прислала Мамі в Парижа? Нї? Аґа, я сховав єї до каси, бо то бачиш такі річи не для мене. Добра Мамі, гадала о своїм вітци! Цікавий я кілько она за то заплатила?

— Легко пересьвідчити ся — відповів Слїн спокійно. — Рахунок лиш вчера втягнений до книги.

— А, правда! — сказав Мільреді — пригадую собі, тисяч франків... Лише ті французскі гроші в порівнаню з нашими не богато варті.

Хвильку оба мовчали; чути було лиш шипіт і тріск огня.

— Коли вже о тім бесїда — почав Мільреді — то маю щось для тебе, старий.

Задержав ся. — По лици хорого перебігла хмара.

— Добре, добре — говорив Мільреді — відложимо то на завтра, на позавтра, як хочеш... Кілька днів не зробить ріжницї; вступлю до тебе...

— То виходите? — спитав паралїтик.

— Нї — відповів надуваючись Мільреді.

Пригадав собі, що хочби хотїв то не мав би дециіти. Заклопотаний майже оправдував ся з того.

— Як бачиш не обходжу сьвят.... Може зателеґрафую до сина, аби приїхав сюди на день два, на мій кошт, очевидно... Буде знати, що єму то оплатить ся. Піду на гору. Від виїзду жінки ще там нїхто не був... Але ти, старий, не потребуєш приходити в сьвята, нї!

Поміг паралїтикови піднести ся з крісла; поміг одягнути плащ, подав палицю, на котрій опирав ся, від коли ходив без кулї.

— До побаченя, до побаченя! Щасливих сьвят!

Поклепав его по рамени, а коли випровадив, вернув до кабінету і сїв коло столика. Якийсь час писав, чи рахував, відтак відложив на бік перо, положив запечатану і заадресовану куверту на бюрку свого секретаря і пішов на гору. В половині сходів задержав ся, прислухуючи ся плюскотови падаючого дощу, та відгомонови власних кроків, що лунав по пустім домі. Дощ і вогкість дістали ся до дому крізь шпари поспішно критого даху. Чорні смуги поганили золоченя на стелях. В сальонах чути було стухлість і сире дерево. З усїх сторін віяв дїймаючий холод. Мр. Мільреді, що мав звичай здоймати сурдут в хатї і сидїти лиш в сорочцї, чув що єму зимно. Правда, в тих гальонах чув ся все як не свій. Єму було ще прикрійше, коли жінцї впало на гадку закупити цїлу ґалерию „родинних“ образів. Чиїх? Сама не знала. Привидїлось їй, що одно в намальованих лиць нагадує „вуйка Боб“ і того було їй досить. З рам портрету подібний до вуйка Боб пан, в високім ковнїрику і перуцї дивив ся на Альвіна Мільреді'ого так, немов би він, Альвін, був яким зайдою у власнім домі.

Мільреді минув дуже дорого устроєну спальню жінки і війшов до комнати, де спав сам на вузкім ліжку. Але й тут не забавив довго. Вийнявши з шуфляди ключ, пішов дальше, оглядаючи дорогу обставу в комнатах дочки. Відгомон его кроків мішав ся з плюскотом дощу о шиби. Пусто тут було, пусто і неприввітно! Ішов дальше. Минув марморні сходи, коридарі і опинив ся на поді.

(Дальше буде).

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

### Зі Львова

| посп. | особ. | |
|---|---|---|
| відходить | | |
| | | **День** |
| | 6·20 | До Лавочного, Мункача, Борислава |
| | 6·15 | „ Підволочиск, Одеси, Ковови |
| | 6·30 | „ Іцкан, Букарешту, Радівців |
| | 6·30 | „ Підволочиск в Підзамча |
| 8·30 | | „ Кракова, Любачева, Орлова, Відня |
| | 8·45 | „ „ Відня, Хирова, Стружа |
| | 9·10 | „ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 9·25 | „ Янова |
| | 9·35 | „ Підволочиск в гол. двірця |
| | 9·45 | „ Іцкан, Сопова, Бергомету |
| | 9·53 | „ Підволочиск в Підзамча |
| | 10·10 | „ Белзця, Рави, Любачева |
| | 12·50 | „ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| 1·55 | | „ Підволочиск в гол. двірця |
| 2·08 | | „ „ „ Підзамча |
| | 2·15 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| 2·45 | | „ Іцкан, Гусятина, Керешмезе |
| 2·55 | | „ Кракова, Відня, Хабівки |
| | 3·05 | „ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$. |
| | 3·15 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$. |
| | 3·20 | „ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 3·25 | „ Брухович „ „ „ „ |
| | 5·25 | „ Ярослава |
| | | **Ніч** |
| 12·50 | | До Кракова, Відня, Берлина |
| 2·30 | | „ Іцкан, Констанциї, Букарешту |
| | 4·10 | „ Кракова, Хирова, Коросна |
| | 5·50 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 6·26 | „ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа |
| | 6·40 | „ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 6·50 | „ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни |
| | 7·— | „ Лавочного Мункача. Хирова |
| | 7.10 | „ Сокаля, Рави руської |
| | 7·20 | „ Тернополя в гол. двірця |
| | 7·42 | „ „ „ Підзамча |
| | 7·47 | „ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно |
| | 8·35 | „ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$. |
| | 9·11 | „ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| | 10·40 | „ Іцкан, Гусятина, Радовець |
| | 10·50 | „ Кракова, Відня, Івонича |
| | 11·10 | „ Підволочиск, Бродів в гол. двірця |
| | 11·32 | „ „ Грималова в Підзамча |

### До Львова

| посп. | особ. | |
|---|---|---|
| приходить | | |
| | | **День** |
| | 6·10 | З Черновець, Іцкан, Станиславова |
| | 6·50 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 7·10 | „ Зимноводи „ „ „ „ |
| | 7·40 | „ Янова (головний дворець) |
| | 7·55 | „ Лавочного „ „ |
| | 7·44 | „ Тернополя на Підзамче |
| | 8·05 | „ „ „ гол. дворець |
| | 8·15 | „ Сокаля, Рави руської |
| | 9·— | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 11·15 | „ Ярослава, Любачева |
| | 11·55 | „ Іцкан, Черновець, Станиславова |
| | 1·01 | „ Янова на гол. дворець |
| 1·30 | | „ Кракова, Відня |
| | 1·40 | „ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$. |
| 1·50 | | „ Іцкан, Станиславова |
| 2·20 | | „ Підволочиск на Підзамче |
| 2·35 | | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·15 | „ „ „ Підзамче |
| | 5·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·55 | „ Сокаля |
| | | **Ніч** |
| | 12·10 | З Сколього, Калуша, Борислава |
| 12·30 | | „ Черновець, Букарешту |
| 2·16 | | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 3·05 | „ Підволочиск на Підзамче |
| | 3·30 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·— | „ Кракова, Відня, Самбора, Сянока |
| | 6·10 | „ „ „ „ Хирова |
| | 6·20 | „ Іцкан, Підвисокого, Ковови |
| | 7·58 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята |
| | 8·15 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 8·30 | „ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день |
| 8·45 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 9·21 | „ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 9·55 | „ Кракова, Відня, Пешту, Сянока |
| | 10·10 | „ Іцкан, Ковови, Підвисокого |
| | 10·08 | „ Підволочиск, Бродів, Копичинець |
| | 10·25 | „ „ на гол. дворець |
| | 10·30 | „ Лавочного. Хирова, Пешту |

**ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано**
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

**За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.**

# І Н С Е Р А Т И.



З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).